

והיכן חבויות תוצאות הבחירות הבאות

העצומה. הסביר את השיבות של הארכיאולוגיה לחקר היהדות הצליחה להחתים 17 ממתר פללי בית-הכנסת.

אחרי ההופעה נראה יוסף-הדיונים הארוך בשירה-בי הרכב מזור במדקיה הקטנה בירושלים. היו שם ח"כי הלוי ברלים **אלי קולאס**, ושרה

גשאר בירושלים, אלא בא בלילה שבין השלישי והרביעי לישון בתל-אביב. בשעה 2 לפנות בוקר צילצל הטלפון בביתו. כשהרים את השפופר פרת הזדהה הקול שמעבר לקו כשוטר, והודיע לשריד שהוא מצטער להודיעו שאשתו, רות, נהרגה לפני זמן קצר בתאונת-דרכים. דורית אומנם

רית: "נכון שנכנסתי במיקר-רה. אבל עכשיו אני כבר לא במיקרה."

בכנסת נפוצה עתה האימרה הבאה, המיוחסת — בצדק או שלא בצדק — לשר **יצחק ברמן**: "אף אחד עוד לא הצליח לתפוס את ש"מ" חזר ארליך באמירת אמת!"

דבד, ושאל אותו בלטינית: "האבמוס פאפאם או האמבוס פאפו?" (בעברית: "האם יש לנו כבר אפיפיור, או שיש לנו אהרון פאפו?") ענה בלון: "לא זה ולא זה. בסך הכל זה האמבוס טיפי."

באותה הפסקה פנה חבר-הוועד פאפו לעיתונאי **רב גניחובסקי** ושאל אותו: "מאיין הפוריות הגדולה שלך, ואיך אתה יכול לכתוב מאמר בכל יום?" גניחובסקי, שהיה נציג אגודת-העיתונאים במיכר-רן, ענה: "זה פשוט מאוד. קודם אני חושב, ואחר כך אני כותב." העיר פאפו: לפי הקצב שלך, היה נדמה לי שקודם אתה כותב, ואחר-כך אתה חושב."

שרי-התרבות של מצרים, **מוחמד אלי-חמדי** רדואן, תאר באוזני נשיא-המדינה, **יצחק נבון**, את הדקות שבהן אירעה ההתנקשות בנשיא **אנוור אל-סאדאת**. רדואן ישב אז בדיוק מאחורי הנשיא, וכשקם סאדאת לקדם את פני היורדים מהמשאית שי נעצרה, גם הוא קם: "ראיתי שירו בו. הוא הושיט את ידו ואמר: 'חדל בני, חדל...' ואז דחף אותי משהו מאחוריו ונפלת." אחד מעוזריו של רדואן אן הוסיף שרצח סאדאת היה רצון ההשגחה העליונה, כדי שסאדאת יציל בנופלו את מצריים משפיכות-דמים ומ-מלחמת-אחים.

שגריר מצריים בישראל,

מעשן בעצבות (למעלה), גידעון פת, שרי-התעשייה, משחק בשפתיים בחפיסת-גפרורים (מימין), ואילו ליברל שלישי, שלמה להט (למטה), מפקק כל הזמן. השלושה נכחו בישיבת המועצה הארצית של המפלגה הליברלית, ולמרות שהיתה רעשנית, במראה פניהם ניכר שהעסקנים רגילים כבר לסערות המתחוללות חדשות לבקרים במפלגתם.

לירון, לצידם של הבמאי **דני ליטאני** והפיזמונאי **תלמה אליגון**. זוג נוסף שהיה שם חיבר את הקצוות: הד"ר **אדטן לוי**, שילדה את תל-מה, ובעלה, עורר-הדין **יעקב לוי**, ידיד-נעורים של קולאס.

כשביקרה ועדת-החוקה של הכנסת במחסני ועדת-הביר חירות המרכזית בחולון, הראו העובדים לח"כים את המקום המסודר, והדגישו שהם כבר ערוכים לבחירות הבאות. העיר על כך קולאס, יושב-ראש ועד-דת החוקה: "אני מגיח שיש לכם גם התוצאות באחד האר-גוים."

לא היתה בבית, אך היא עור בדת בלילה בידעות אחרונות, ובשעה שתיים היא עדיין בעי בודה. ליתר ביטחון צילצל שריד למקום עבודתה של אש-תו, ולה לא היה מושג על מה הוא מדבר.

הפירסומאי **ישראל ארן**, מי שהיה מורה לידדי עתה-ארץ, חיפש חותמים לעי צומה נגד חוק הארכיאולוגיה של האגודה. הוא החליט למי צוא חותמים דווקא במיגור הדי. במוציא-שבת הוא בא לבית-הכנסת שבו מתפללת מישפחתו, ואחרי תפילת-הדי הבדלה הוא קרא את נוסח

בהפגנת הארכיאולוגים שהתקיימה מול הכנסת, ושר קראה לח"כים שלא לתמוך בחוק-הארכיאולוגיה, המוצע על-ידי אגודת-ישראל, סיפר הפרופסור **ייגאל ירין** שכשר היה סגן-ראש-הממשלה, לא הבין מדוע הח"כים הדתיים קוראים לסגן-ראש-הממשלה השני, **שמחה ארליך**, רי שימחה. "עכשיו, כשאני רואה מהי עמדתו של ארליך בעני ייגים שונים בממשלה, נדמה לי שאין זה רק כינוי חברתי."

ח"כ המערך, **יוסי שריד**, הצטער בוודאי שלא

ש"מ-הוועד, **מאיר שיטרית**, השתדל לפני הבחירה למען בחירת אישה-טל-וויזיה **אלי ניסן**, וכאלטרנטיב בה דיבר על בחירת **יוסי צמח**, מסיבות עדתיות. יתרה מזאת, הוא אף ביקש בחירות חשאיות, וכשהתבררו התוצאות הוא היה במצב מאוד לא-נוח. מבין עשרת הבורחים, שיבעה נתנו קולם לסער, שניים ל-**שלמה עבאדי** ואחד נמנע. עבור עבאדי הצביעו חברי-הוועד בלון **ניסים אלמוגי**, שאף הצהירו על כוונתם זו לפני ההצבעה. הנמנע היה אחד משני נציגיו של אגודת-העיתונאים, לא היה אף קול אחד לטובת ניסן או צמח.

לאחר ראיון עיתונאי נשאל שיטרית במיסדרונות הי-כנסת על-ידי חבריו לסיעה, אם הוא באמת מרגיש שהוא בליכוד במיקרה, כפי שסיפר להעולם הזה (2318). ענה שיטר

סעד **מורתאא**, שגילוה ל-שר המיצרי, טען ששתי הי-מילים העבריות הראשונות שי-למד הן: "אני מתלוצץ."

צלמיה-העיתונות לא הסתפקו בתמונות של השר הי-מצרי בפתיחת התערוכה. הם קיוו לצלם אותו כשהוא לוחץ ידי הרקדניות של להקת המ-חול בתידור, כשהללו בכדיי-הופעה חושפניים. רדואן, ש-היה אורח-כבוד בהופעת הלחי קה, אכן ירד לחדר-ההלבשה בהפסקה, אך צערם של הצלי-מים היו הרקדניות לבושות בכבדים רגילים.

הישיבה שבה נבחר מנהל הטלוויזיה, בכבנין כלל בירושלים, נמשכה שעות ארו-כות, ואחרי הראיונות עשה הוועד-המנהל הפסקה כדי ל-צאת לשירותים. בדרך לבית-השימוש פגש איש רושתהי-שידור, **ארי אבנר**, בחבר-הוועד **דניאל בלון**, איש